Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

3. března 2016*

„Státní podpory — Retroaktivní vyrovnání za veřejnou službu poskytnuté italskými orgány — Služby meziregionální autobusové dopravy poskytované mezi lety 1987 a 2003 — Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za neslučitelnou s vnitřním trhem — Zachování závazku veřejné služby — Přiznání vyrovnání — Nařízení (EHS) č. 1191/69“

Ve věci T-15/14,

Simet SpA, se sídlem v Rossano Calabro (Itálie), zastoupená A. Clariziou, C. Varronem a P. Clariziou, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené G. Contem, D. Grespanem a P.-J. Loewenthalem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2014/201/EU ze dne 2. října 2013 o vyrovnání společnosti Simet SpA za služby veřejné dopravy poskytované mezi lety 1987 a 2003 (státní podpora SA.33037 (2012/C) – Itálie) (Úř. věst. 2014, L 114, s. 67),

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení D. Gratsias, předseda, M. Kancheva (zpravodajka) a C. Wetter, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. července 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, společnost Simet SpA, je společnost poskytující služby silniční přepravy osob. Konkrétně žalobkyně provozuje meziregionální síť pravidelné autobusové linkové dopravy propojující Kalábrii s ostatními italskými regiony (dále jen „meziregionální linková doprava“). Vedle těchto služeb, které představují většinu její činnosti, poskytuje žalobkyně jiné služby, zejména v oblasti mezinárodní přepravy, turistických služeb a pronájmu autobusů s řidičem.

Právní a správní předpisy upravující činnost žalobkyně

2 Činnost žalobkyně byla v průběhu let upravena po sobě jdoucími správními a právními předpisy, jak na vnitrostátní úrovni, tak na úrovni Evropské unie.

Unijní právo

3 Oblast silniční přepravy byla předmětem unijní právní úpravy, zejména prostřednictvím nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 ze dne 26. června 1969 o postupu členských států ohledně závazků vyplývajících z pojmu „veřejná služba v dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách“ (Úř. věst. L 156, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 19).

4 Článek 1 nařízení č. 1191/69 stanoví:

„1. Členské státy zruší všechny závazky v dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách, které vyplývají z pojmu veřejné služby, vymezené tímto nařízením.

2. Tyto závazky však lze zachovat, pokud jsou nevyhnutelné pro zabezpečení poskytování přiměřených dopravních služeb.

[…]

4. Finanční břemena uložená dopravním podnikům vyplývající ze zachování závazků podle odstavce 2 nebo uplatňování přepravních sazeb a podmínek podle odstavce 3 jsou vyrovnávána společnými postupy stanovenými v tomto nařízení.“

5 Článek 2 nařízení č. 1191/69 stanoví:

„1. ‚Závazky veřejné služby‘ se rozumí závazky, které by daný dopravní podnik na základě svých vlastních obchodních zájmů nepřevzal vůbec nebo nepřevzal ve stejném rozsahu nebo za stejných podmínek.

2. Závazky veřejné služby ve smyslu odstavce 1 zahrnují závazky provozu, přepravy a tarifu.

3. Pro účely tohoto nařízení se ‚závazkem provozu‘ rozumí jakýkoli závazek dopravního podniku provádět s ohledem na jakoukoli trasu nebo zařízení, na nichž je oprávněn k provozu na základě licence nebo rovnocenného oprávnění, veškerá nutná opatření zabezpečující stanovené normy plynulosti, pravidelnosti a výkonnosti. Zahrnuje také jakýkoli závazek provozovat doplňkové služby a jakýkoli závazek udržovat v dobrém stavu tratě, vybavení, pokud je doplňkem k síti jako celku, a zařízení po přerušení služeb.

4. Pro účely tohoto nařízení se ‚závazkem přepravy' rozumí jakýkoli závazek dopravního podniku přijímat a přepravovat cestující nebo zboží za stanovené sazby a za stanovených podmínek.

5. Pro účely tohoto nařízení se ‚tarifním závazkem' rozumí jakýkoli závazek dopravního podniku uplatňovat, zejména pro určité kategorie cestujících, kategorie zboží nebo dopravní trasy, úředně stanovené nebo schválené sazby odporující obchodním zájmům podniku, které plynou z uložení nebo odmítnutí úpravy zvláštních tarifních opatření.

Předchozí pododstavec se nevztahuje na závazky vyplývající z obecných opatření cenové politiky uplatňované na veškeré hospodářské činnosti nebo opatření přijatá pro přepravní sazby a podmínky obecně s ohledem na organizaci dopravního trhu nebo jeho části."

6 Článek 4 nařízení č. 1191/69 stanoví:

„1. Je na dopravních podnicích, aby požádaly příslušné orgány členských států o úplné nebo částečné zrušení závazku veřejné služby, pokud tento závazek zahrnuje hospodářské nevýhody.

2. Ve svých žádostech mohou dopravní podniky navrhnout náhradu některými jinými formami dopravy. Podniky použijí článek 5 pro výpočet možných úspor, jimiž by mohly vylepšit svou finanční situaci."

7 Článek 5 nařízení č. 1191/69 stanoví:

„1. Každý závazek provozu nebo přepravy se považuje za hospodářsky nevýhodný, pokud snížení finančního břemene, které by vyplynulo z jeho úplného nebo částečného zrušení, se zřetelem na službu nebo skupinu služeb dotčených tímto závazkem, přesahuje snížení příjmů plynoucích z tohoto zrušení.

Hospodářské nevýhody se stanoví na základě rozvahy, případně aktualizované podle potřeby, která se týká ročních hospodářských nevýhod vyjádřených jako rozdíl mezi snížením ročního finančního břemene a ročních příjmů, které by vyplynuly ze zrušení závazku.

Pokud se však závazek provozu nebo přepravy týká jedné nebo více kategorií přepravy cestujících a zboží na celé síti nebo její podstatné části, je nutno odhadnout dosah zrušení závazku přiřazením celkových přepravních nákladů podniku různým kategoriím dopravy.

Hospodářská nevýhoda bude v tomto případě rovna rozdílu mezi náklady přiřaditelnými části činnosti podniku, které se týká závazek veřejné služby, a odpovídajícími příjmy.

Hospodářské nevýhody se stanoví se zřetelem na důsledky závazku pro činnost podniku jako celku.

2. Tarifní závazek je považován za hospodářsky nevýhodný, pokud je rozdíl mezi příjmy z přepravy, na něž platí závazek, a finančním břemenem z této přepravy nižší než příjmy z přepravy na obchodním základě a jejím finančním břemenem, přičemž se bere ohled na náklady těchto služeb, které jsou předmětem závazku, jakož i na stav trhu."

8 Podle čl. 6 odst. 2 nařízení č. 1191/69 „[r]ozhodnutí zachovat závazek veřejné služby nebo jej zcela nebo zčásti zrušit koncem stanoveného období stanoví vyrovnání poskytované s ohledem na finanční břemena plynoucí z těchto závazků, jehož výše se stanoví společnými postupy podle článků 10 až 13".

9 Článek 10 nařízení č. 1191/69 stanoví:

„1. Výše vyrovnání podle článku 6 se v případě závazku provozu nebo přepravy rovná rozdílu mezi snížením finančního břemene a snížením příjmů podniku, které by nastalo, pokud by byly veškeré dotyčné závazky nebo jejich část za dané období zrušeny.

Nicméně pokud byl proveden výpočet hospodářské nevýhody rozdělením celkového finančního břemene podniku z veškerých dopravních činností mezi různé části těchto dopravních činností, rovná se výše vyrovnání rozdílu mezi finančním břemenem přiřaditelným části podnikové činnosti, které se týká závazek veřejné služby, a odpovídajícím příjmem.

2. Pro účely stanovení finančních břemen a příjmů podle odstavce 1 se berou v úvahu důsledky zrušení daného závazku na činnost podniku jako celku.“

10 Podle článku 12 nařízení č. 1191/69 se náklady plynoucí ze zachování závazků vypočítají na základě účinného řízení podniku a poskytování dopravních služeb v přiměřené kvalitě. Od účetního úroku lze odečíst úrok z vlastního kapitálu.

11 Článek 14 nařízení č. 1191/69 stanoví:

„1. Kromě případů uvedených v čl. 1 odst. 3 mohou členské státy po vstupu tohoto nařízení v platnost uložit závazky veřejné služby pouze tehdy, pokud jsou nezbytně nutné k zabezpečení poskytování přiměřených dopravních služeb.

2. Pokud takto uložené závazky přinesou dopravním podnikům hospodářské nevýhody ve smyslu čl. 5 odst. 1 a 2 nebo finanční břemena ve smyslu článku 9, stanoví příslušné orgány členských států při rozhodování o uložení těchto závazků vyrovnání finančních břemen, která z nich plynou. Použijí se články 10 až 13.“

12 Článek 17 odst. 2 nařízení č. 1191/69 stanoví:

„2. Vyrovnání vyplacená podle tohoto nařízení jsou vyňata z postupu informování předem podle čl. 93 odst. 3 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství.

Členské státy neprodleně sdělí Komisi podrobnosti o vyrovnáních, členěné podle kategorií závazků, souvisejících s finančními břemeny, která pro dopravní podniky vyplývají ze zachování závazků veřejných služeb podle článku 2 nebo z použití přepravních sazeb a podmínek v přepravě cestujících pro jednu nebo více sociálních kategorií cestujících.“

13 Nařízení Rady (EHS) č. 1893/91 ze dne 20. června 1991, kterým se mění nařízení (EHS) č. 1191/69 (Úř. věst. L 169, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 314) a které vstoupilo v platnost dne 1. července 1992, zrušilo možnost, aby členské státy ponechaly v platnosti či uložily dopravním podnikům závazky veřejné služby, s výjimkou těch, jejichž činnost je omezena výhradně na provozování městských, příměstských či regionálních služeb.

14 Podle čl. 1 odst. 4 nařízení č. 1191/69, ve znění nařízení č. 1893/91, totiž „[z]a účelem zajištění přiměřených dopravních služeb, které zejména berou v úvahu sociální faktory a faktory životního prostředí a územního plánování, nebo s cílem nabídnout zvláštní jízdné určitým kategoriím cestujících mohou příslušné orgány členských států uzavřít s dopravním podnikem smlouvu na veřejné služby.“

15 Článek 14 nařízení č. 1191/69, ve znění nařízení č. 1893/91, stanoví:

„1. ‚Smlouvou na veřejné služby‘ se rozumí smlouva uzavřená mezi příslušnými orgány členského státu a dopravním podnikem za účelem zajištění přiměřených dopravních služeb pro veřejnost.

Smlouva na veřejné služby může zahrnovat zejména:

— dopravní služby splňující stanovené normy plynulosti, pravidelnosti, výkonnosti a kvality,

— doplňkové dopravní služby,

— dopravní služby za zvláštní přepravní sazby a podle zvláštních přepravních podmínek, zejména pro určité kategorie cestujících nebo určité spoje,

— úpravu služeb podle skutečných požadavků.

2. Smlouva na veřejné služby zahrnuje mimo jiné toto:

a) povahu poskytované služby, zejména normy plynulosti, pravidelnosti, výkonnosti a kvality;

b) cenu služeb zahrnutých smlouvou, které se buď připojí k tarifním výnosům, nebo zahrnuje příjmy a podrobnosti finančních vztahů mezi oběma stranami;

c) pravidla o dodatcích a změnách smlouvy, zejména s ohledem na nepředvídatelné změny;

d) dobu platnosti smlouvy;

e) smluvní pokuty pro případ nedodržení smlouvy.

3. Prostředky zapojené do poskytování dopravních služeb, které jsou předmětem smlouvy na veřejné služby, mohou patřit podniku nebo mu mohou být k dispozici.

4. Každý podnik, který zamýšlí přerušit dopravní služby poskytované veřejnosti plynule a pravidelně a nespadající do systému smluv na veřejné služby nebo závazků veřejné služby, anebo provést v nich podstatné změny, to sdělí příslušným orgánům členského státu nejméně tři měsíce předem.

Příslušné orgány mohou rozhodnout o odmítnutí takového sdělení.

Toto ustanovení se netýká ostatních vnitrostátních postupů použitelných, pokud jde o oprávnění k zrušení nebo změně dopravních služeb.

5. Po obdržení sdělení podle odstavce 4 mohou příslušné orgány trvat na zachování dané služby až po dobu jednoho roku ode dne sdělení a oznámí toto rozhodnutí podnikům nejpozději jeden měsíc před uplynutím platnosti předběžného oznámení.

Mohou také podnítit jednání o zřízení nebo úpravě takové služby.

6. Finanční břemena vzniklá dopravním podnikům ze závazků podle odstavce 5 jsou vyrovnávána společnými postupy stanovenými v oddílech II, III a IV.“

16 Naproti tomu podle čl. 1 odst. 5 nařízení č. 1191/69, ve znění nařízení č. 1893/91, „[p]říslušné orgány členských států však mohou zachovat nebo uložit závazky veřejné služby podle článku 2 v městské, příměstské a regionální přepravě cestujících. Podmínky a podrobnosti, včetně metod vyrovnání, jsou stanoveny v oddílech II, III a IV“.

17 Uvedené ustanovení rovněž uvádí:

„Pokud dopravní podnik provozuje současně služby plynoucí ze závazků veřejné služby a jiné činnosti, musí být veřejné služby provozovány oddělenými divizemi, splňujícími alespoň tyto podmínky:

a) provozní účty pro každou z těchto činností jsou oddělené a podíl prostředků příslušejících každé z nich se určuje v souladu s platnými účetními pravidly;

b) výdaje se dorovnávají pomocí výnosů z provozu a platbami orgánů veřejné moci, bez jakékoliv možnosti přesunu do jiného odvětví činnosti podniku nebo z něj.“

18 Nařízení č. 1191/69, ve znění nařízení č. 1893/91, bylo zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 ze dne 23. října 2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a nařízení Rady (EHS) č. 1107/70 (Úř. věst. L 315, s. 1), které vstoupilo v platnost 3. prosince 2009.

Vnitrostátní právo

19 Žalobkyně původně provozovala meziregionální linkovou dopravu na základě ročních koncesí udělovaných Ministero delle Infrastructure e dei Trasporti (italské Ministerstvo pro infrastrukturu a dopravu; dále jen „MIT“) na základě legge n. 1822 Disciplina degli autoservizi di linea (autolinee) per viaggiatori, bagagli e pacchi agricoli in regime di concessione all'industria privata (zákon č. 1822 – Pravidla pro autobusovou linkovou dopravu (autobusové linky) pro cestující, zavazadla a zemědělské balíky na základě koncesí udělených soukromému sektoru) ze dne 28. září 1939 (GURI č. 292, ze dne 18. prosince 1939, dále jen „zákon č. 1822/1939“).

20 Podle článku 3 zákona č. 1822/1939 byla koncese udělena „na základě specifikace obsahující veškeré technické, administrativní a ekonomické podmínky, které upravují samotnou koncesi, jakož i závazek přepravy poštovních zásilek“. Článek 6 odst. 2 bod 3 téhož zákona stanovil, že v případě více žadatelů o tutéž koncesi musí správní orgán upřednostnit zejména toho žadatele, který prokáže převzetí dalších povinností týkajících se prací nebo služeb místního významu ve spojení se službami přepravy a schopnost je splnit. Mimoto článek 1 zákona č. 1822/1939 stanovil, že koncesionáři měli povinnost přepravovat poštovní zásilky na žádost poštovní správy.

21 Zákon č. 1822/1939 byl pozměněn decreto del Presidente della Repubblica n. 369 Regolamento recante semplificazione del procedimento di concessione di autolinee ordinarie di competenza statale (nařízení prezidenta republiky č. 369 o zjednodušení koncesního řízení v oblasti služeb autobusové linkové dopravy v pravomoci státu) ze dne 22. dubna 1994 (řádný doplněk č. 91 ke GURI č. 136, ze dne 13. června 1994, dále jen „nařízení č. 369/1994“). Podle nařízení č. 369/1994 musí podniky, které chtějí získat koncesi, prokázat v žádosti o koncesi „jasně a podrobně částečnou či úplnou nemožnost uspokojit konstatované veřejně prospěšné nároky prostřednictvím stávajících dopravních služeb“.

22 Zákon č. 1822/1939, ve znění nařízení č. 369/1994, byl následně zrušen decreto legislativo n. 285 Riordino dei servizi automobilistici interregionali di competenza statale (legislativní nařízení č. 285 o reorganizaci služeb meziregionální autobusové dopravy v pravomoci státu) ze dne 21. listopadu 2005 (řádný doplněk ke GURI č. 6, ze dne 9. ledna 2006, přijatý na základě legge n. 32 Delega al Governo per il riassetto normativo del settore dell'autotrasporto di persone e cose (zákon č. 32 o pověření vlády provedením reformy právní úpravy týkající se silniční přepravy osob a zboží) ze dne 1. března 2005 (GURI č. 57, z dne 10. března 2005).

23 Přechodná ustanovení legislativního nařízení č. 285/2005 však měla za následek zachování ve vztahu k žalobkyni režimu ročních koncesí stanoveného zákonem č. 1822/1939, ve znění nařízení č. 369/1994, až do dne 31. prosince 2012.

24 Mimoto měla žalobkyně prospěch z vnitrostátních předpisů jdoucích po sobě, které stanovily vyplácení náhrad z titulu finančních nákladů vzniklých v důsledku určitých závazků, které převzali koncesionáři služeb silniční přepravy.

25 Žalobkyně tak měla prospěch z ustanovení decreto del Presidente della Repubblica n. 1227 Norme riguardanti la soppressione degli obblighi di servizio pubblico nei confronti delle aziende esercenti servizi automobilistici a carattere prevalentemente interregionale, la compensazione degli obblighi di servizio pubblico da mantenere e il rimborso degli oneri per obblighi tariffari (nařízení prezidenta republiky č. 1227 o pravidlech týkajících se zrušení závazků veřejné služby ve vztahu k podnikům poskytujícím služby převážně meziregionální autobusové dopravy, vyrovnání za zachování závazků veřejné služby a náhrady nákladů na plnění tarifních závazků) ze dne 29. prosince 1969 (GURI č. 75, ze dne 25. března 1970, dále jen „nařízení č. 1227/69“).

26 Článek 2 nařízení č. 1227/69 stanovil, že podle čl. 6 odst. 2 nařízení č. 1191/69 podniky provozující převážně služby regionální silniční přepravy mohou požádat MIT o úplné či částečné zrušení závazku veřejné služby, který jim byl uložen, pokud nebyl tento závazek zrušen. Dne 8. ledna 1981 tak žalobkyně od italských orgánů na základě nařízení č. 1227/69 získala finanční prostředky jako náhradu finančních nákladů vynaložených v důsledku tarifních závazků uložených koncesionářům v letech 1972 až 1974.

27 Žalobkyně rovněž měla prospěch z ustanovení legge n. 877 Interventi urgenti per gli autoservizi pubblici di linea di competenza statale (zákon č. 877 o naléhavých zásazích do služeb linkové autobusové dopravy v pravomoci státu) ze dne 13. prosince 1986 (GURI č. 295, ze dne 20. prosince 1986), který stanovil, že podnikům provozujícím služby linkové autobusové dopravy, které byly v odpovědnosti státu, a služby mezinárodní autobusové dopravy na hranicích Itálie, musí být poskytnuta podpora na základě pokrytých vzdáleností v období od 1. dubna 1972 do roku 1986.

28 Poté již nebylo žalobkyni vyrovnání vypláceno.

29 Mimoto čl. 4 odst. 4 písm. b) legge n. 59 Delega al Governo per il conferimento di funzioni e compiti alle regioni ed enti locali, per la riforma della pubblica amministrazione e per la semplificazione amministrativa, ze dne 15. března 1997 (řádný doplněk č. 56 ke GURI č. 63 ze dne 17. března 1997), ve znění Decreto legislativo n. 422 Conferimento alle regioni ed agli enti locali di funzioni e compiti in materia di trasporto pubblico locale, a norma dell'articolo 4, comma 4, della legge 15 marzo 1997, n. 59, ze dne 19. listopadu 1997 (GURI č. 287, ze dne 10. prosince 1997), uvádí:

„stanovit, že regiony a samosprávné územní celky upravují v rámci svých pravomocí výkon služeb, bez ohledu na způsoby jejich výkonu a na formu, jakou byly svěřeny – buď prostřednictvím koncese, nebo postupem stanoveným v článcích 22 a 25 zákona č. 142 ze dne 8. června 1990 prostřednictvím smluv na veřejné služby, tedy způsoby, které jsou v souladu s články 2 a 3 nařízení (EHS) č. 1191/69 a nařízení (EHS) č. 1893/91, které zaručují finanční jistotu a rozpočtové krytí a které až do 1. ledna 2000 zajišťují, že příjmy z přepravy budou s provozními náklady v poměru minimálně 0,35, a to po odpočtu nákladů na infrastrukturu pro železniční dopravu s regionálním a místním významem provedeného na základě směrnice 91/440/EHS; definovat postupy pro podporu překonání monopolů v oblasti řízení městské a mimoměstské dopravy a pro zavedení pravidel hospodářské soutěže do oblasti pravidelných pohotovostních služeb; definovat postupy, pro období do 1. ledna 2000, kterými regiony nahradí vlastní autonomní smlouvy o regionální službě smlouvami o veřejné službě mezi státem a Ferrovie dello Stato Spa.“

Žaloby, které žalobkyně podala k vnitrostátním soudům

30 Dne 22. října 1999 požádala žalobkyně MIT o vyplacení vyrovnání jako protiplnění za závazky veřejné služby, které převzala v rámci provozování meziregionální linkové dopravy v období od roku 1987 do roku 1999. MIT odmítlo uvedené vyrovnání vyplatit, protože žádost žalobkyně nesplňovala podmínky stanovené v článku 4 nařízení č. 1191/69 pro poskytnutí takového vyrovnání, a žalobkyně napadla rozhodnutí MIT v rámci mimořádného opravného prostředku podaného k prezidentovi Italské republiky. Uvedený opravný prostředek byl dne 10. října 2002 zamítnut nařízením prezidenta Italské republiky.

31 V roce 2004 žalobkyně podala návrh k Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regionální správní soud regionu Latio, Itálie, dále jen „TAR Lazio“), aby byl uznán její nárok na obdržení částky 66 891 982 eur jako protiplnění za náklady, které nesla v důsledku výkonu závazků veřejné služby od roku 1987, buď z titulu ročního vyrovnání na základě nařízení č. 1191/69, ve znění nařízení č. 1893/91, nebo jako náhradu škody, nebo prostřednictvím žaloby z důvodu bezdůvodného obohacení na základě článku 2041 italského občanského zákoníku. Rozsudkem ze dne 12. ledna 2009 (č. 112/2009, dále jen „rozsudek TAR Lazio“) zamítl TAR Lazio jako nepřípustné návrhy žalobkyně založené na nařízení č. 1191/69, ve znění nařízení č. 1893/91, jakož i na článku 2041 italského občanského zákoníku. V tomto ohledu TAR Lazio zejména rozhodl, na základě italské procesní zásady, podle které rozsudkem rozhoduje nejen o skutečně vznesených otázkách, ale rovněž o otázkách vznesených mlčky (il giudicato copre il dedotto e il deducibile), že nařízení prezidenta republiky ze dne 10. října 2002 již implicitně rozhodlo o žádosti založené na nařízení č. 1191/69, ve znění nařízení č. 1893/91. TAR Lazio kromě toho zamítl žádost žalobkyně o náhradu škody jako neopodstatněnou.

32 Dne 9. března 2009 žalobkyně podala proti rozsudku TAR Lazio, bod 31 výše, opravný prostředek k Consiglio di Stato (státní rada, Itálie).

33 Rozsudkem ze dne 3. března 2010 (č. 1405/2010, dále jen „rozsudek Consiglio di Stato“) změnil Consiglio di Stato rozsudek TAR Lazio a rozhodl, že žalobkyně měla jako provozovatel veřejné služby nárok na vyrovnání nákladů vzniklých provozováním uvedené služby na základě článků 6, 10 a 11 nařízení č. 1191/69. Consiglio di Stato uvedl, že výše uvedených plateb musí být určena na základě článku 35 decreto legislativo n. 80 Nuove disposizioni in materia di organizzazione e di rapporti di lavoro nelle amministrazioni pubbliche, di giurisdizione nelle controversie di lavoro e di giurisdizione amministrativa, emanate in attuazione dell'articolo 11, comma 4, della legge 15 marzo 1997, n. 59. (legislativní nařízení č. 80 o nových ustanoveních v oblasti organizace a pracovních vztahů ve veřejné správě, příslušnosti v pracovních konfliktech a správní příslušnosti, která byla přijata v souladu s čl. 11 odst. 4 zákona č. 59 ze dne 15. března 1997), ze dne 31. března 1998 (řádný doplněk ke GURI č. 82, ze dne 8. dubna 1998), veřejnými orgány na základě důvěryhodných účetních údajů žalobkyně umožňujících vypočítat rozdíl mezi náklady přičitatelnými té části činnosti žalobkyně, která je dotčena závazkem veřejné služby, a příjmy plynoucími z této činnosti.

34 Consiglio di Stato naproti tomu přerušil řízení o náhradě škody, protože teprve poté, co italské orgány spočítají částky dlužné z titulu vyrovnání, bude možné rozlišit veškerou zbývající škodu nepokrytou uvedeným výpočtem, kterou žalobkyně musí uplatnit a prokázat. Mimoto Consiglio di Stato rozhodl, že v rozsahu, v jakém vyhověl návrhu žalobkyně směřujícímu k uznání jejího nároku na vyrovnání, není třeba rozhodnout o návrhu týkajícím se bezdůvodného obohacení na základě článku 2041 italského občanského zákoníku.

35 Dne 1. dubna 2011 vydal Consiglio di Stato na žádost žalobkyně usnesení, kterým na základě svého rozsudku, bod 33 výše, nařídil MIT provést výpočet plateb vyrovnání.

36 Dne 17. ledna 2012 Consiglio di Stato s ohledem na obtíže, se kterými se MIT setkalo při provádění výpočtu plateb vyrovnání, a s ohledem na návrh žalobkyně vydal nové usnesení, kterým jmenoval kolegium složené ze tří nezávislých odborníků, aby provedlo výpočet plateb vyrovnání, které měly být zaplaceny žalobkyni na základě jeho rozsudku, bod 33 výše.

37 Kolegium odborníků nedospělo k jednomyslnému závěru a dne 20. srpna 2012 předložilo většinovou zprávu podepsanou dvěma z uvedených odborníků, jejímž závěrem bylo, že platby vyrovnání, které mají být zaplaceny žalobkyni, dosahují 22 049 796 eur, a dne 29. srpna 2012 předložilo menšinovou zprávu, podepsanou třetím z odborníků a předsedou kolegia odborníků, jejímž závěrem bylo, že dostupné údaje nejsou dostačující pro určení vyrovnání, které má být přiznáno žalobkyni, a nelze jí tedy žádné vyrovnání přiznat.

Správní řízení

38 Po vydání usnesení Consiglio di Stato ze dne 1. dubna 2011 italské orgány dne 18. května 2011 oznámily Evropské komisi, že na základě rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, přistoupí k vyrovnání ve prospěch žalobkyně za služby meziregionální autobusové přepravy osob poskytované v letech 1987 až 2003 v rámci závazku veřejné služby.

39 Italské orgány předložily ohledně oznámeného opatření další informace dne 12. července 2011, 5. října 2011, 20. února 2012, 2. a 28. března 2012 a 17. dubna 2012.

40 Dopisem ze dne 31. května 2012 oznámila Komise italským orgánům své rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU a vyzvala dotčené osoby, aby předložily vyjádření.

41 Italské orgány předložily připomínky k zahájení formálního vyšetřovacího řízení dne 1. června, 24. září a 11. října 2012

42 Žalobkyně, jako třetí zúčastněná strana, předložila vyjádření k rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení dne 4. srpna, 31. října a 13. prosince 2012.

43 Italské orgány předložily připomínky k vyjádření žalobkyně dne 28. listopadu, 4. a 19. prosince 2012 a 10. ledna 2013

Napadené rozhodnutí

44 Dne 2. října 2013 Komise přijala rozhodnutí 2014/201/EU o vyrovnání společnosti Simet SpA za služby veřejné dopravy poskytované mezi lety 1987 a 2003 (státní podpora SA.33037 (2012/C) – Itálie) (Úř. věst. 2014, L 114, s. 67, dále jen „napadené rozhodnutí“) a opatření oznámené italskými orgány prohlásila za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU neslučitelnou s vnitřním trhem.

45 V napadeném rozhodnutí Komise především konstatovala, že skutečnost, že oznámené opatření je přičitatelné státu, znamená použití státních prostředků, poskytuje žalobkyni hospodářskou výhodu, má selektivní povahu a může narušit hospodářskou soutěž a ovlivnit obchod mezi členskými státy. V tomto rámci Komise uvedla, že oznámené opatření nesplňuje druhé kritérium stanovené Soudním dvorem v rozsudku ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, dále jen „rozsudek Altmark“, EU:C:2003:415), podle kterého musí být parametry, na jejichž základě je vyrovnávací platba vypočtena, předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem. Komise z toho vyvodila závěr, že oznámené opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

46 Dále Komise přezkoumala otázku, zda oznámené opatření mohlo být s ohledem na čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1191/69 považováno za vyrovnání vyňaté z povinnosti předběžného oznámení stanovené v čl. 108 odst. 3 SFEU.

47 Za tím účelem Komise na jedné straně ověřila, zda italské orgány jednostranně uložily žalobkyni závazek veřejné služby ve smyslu článku 1 nařízení č. 1191/69. V tomto rámci Komise měla zaprvé za to, že skutečnost, že žalobkyně sama požádala o obnovu specifikací koncese na každý ze šestnácti roků v dotčeném období, je neslučitelná s tvrzením o jednostranném uložení závazku veřejné služby. Zadruhé tvrdila, že skutečnost, že specifikace obsahovaly tarify, trasy, frekvence a jízdní řády, samo o sobě nutně neznamená, že žalobkyni byly na základě koncesí jednostranně uloženy závazky veřejné služby. Zatřetí Komise uvedla, že žalobkyně nepředložila žádné doklady prokazující skutečně poskytnuté služby přepravy poštovních zásilek ani žádný doklad o čistých nákladech z nich vyplývajících. Začtvrté, co se týče tarifů, které mohla žalobkyně účtovat cestujícím za poskytované služby, má Komise za to, že skutečnost, že byly schváleny MIT a že odkaz na uvedené tarify stanovené právní úpravou sám o sobě neznamená, že uvedené tarify původně nestanovili provozovatelé. V každém případě uvedené tarify stanovené právní úpravou nespadají pod tarifní závazek ve smyslu čl. 2 odst. 5 nařízení č. 1191/69, protože uvedené ustanovení se netýká závazků plynoucích z obecných opatření cenové politiky použitelných na všechny hospodářské činnosti ani z opatření přijatých v oblasti cen a obecných podmínek přepravy za účelem organizace trhu dopravy či jeho části. Zapáté ohledně odmítnutí ze strany MIT žádostí žalobkyně o zavedení nových služeb či rozšíření stávajících služeb Komise poznamenává, že uvedené zamítnutí bylo důsledkem způsobu, jakým bylo fungování linkové autobusové přepravy cestujících upraveno v zákoně č. 1822/1939, který umožňoval vytvoření nebo rozšíření nových služeb pouze v rozsahu, v němž se nové koncese nedotýkaly práv ostatních provozovatelů. Mimoto Komise uvádí, že žalobkyně v obecné rovině nepředložila důkaz, že podala žádosti o změnu specifikací, ani že MIT tyto žádosti zamítlo.

48 Na druhé straně Komise ověřila, zda vyrovnání přiznané žalobkyni bylo v souladu se společnými postupy vyrovnání stanovenými v nařízení č. 1191/69.

49 Komise zaprvé uvedla, že podle článku 10 nařízení č. 1191/69 se výše vyrovnání v případě závazku provozu nebo přepravy rovná rozdílu mezi snížením finančního břemene a snížením příjmů podniku, jenž v posuzovaném období může vyplynout ze zrušení celé nebo příslušné části daného závazku. Přitom podle judikatury nejsou požadavky definované v uvedeném ustanovení splněny, pokud není možné na základě důvěryhodných účetních údajů společnosti prokázat rozdíl mezi náklady přičitatelnými té části její činnosti v oblastech, které jsou předmětem koncese, a příjmy plynoucími z této činnosti, a v důsledku toho nelze vypočítat náklady plynoucí z výkonu závazku veřejné služby. Komise rovněž uvedla, že v souladu s čl. 1 odst. 5 nařízení č. 1191/69, ve znění použitelném od 1. července 1992, dopravní podniky, které vykonávají služby podléhající ustanovením o závazcích veřejné služby a zároveň jiné činnosti, mají povinnost při poskytování služeb zaprvé oddělit provozní účty pro každou z provozovaných činností a určit podíl prostředků připadajících na každou činnost v souladu s platnými účetními pravidly a zadruhé dorovnávat výdaje pomocí výnosů z provozu a platbami orgánů veřejné moci bez jakékoliv možnosti přesunu do jiného odvětví činnosti podniku nebo z něj. Přitom v rozsahu, v němž žalobkyně neměla povinnost účinně oddělit účty pro různé služby, které poskytovala do roku 2002, a s ohledem na pochybnosti týkající se platnosti oddělení účtů provedeného v analytickém účetnictví v letech 2002 a 2003 vzhledem k neexistenci důkazů o tom, že řídící orgány žalobkyně využívaly toto analytické účetnictví pro kontrolu její činnosti, měla Komise za to, že článek 10 nařízení č. 1191/69 nebyl dodržen.

50 Zadruhé měla Komise za to, že žalobkyně neprokázala dodržení čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1191/69, který stanoví, že hospodářské nevýhody musí být stanoveny se zřetelem na důsledky závazku pro činnost podniku jako celku, ani dodržení článku 13 téhož nařízení, podle kterého musí být částka vyrovnání stanovena předem.

51 Zatřetí a nakonec Komise uvedla, že společná metoda vyrovnání se uplatňovala pro služby žalobkyně v oblasti meziregionální autobusové dopravy jen do vstupu v platnost nařízení č. 1893/91 dne 1. července 1992, a že tedy nemohla být uplatňována na vyrovnání za období od roku 1987 do roku 2003.

52 Komise proto konstatovala, že oznámené opatření není v souladu se společnou metodou vyrovnání stanovenou v nařízení č. 1191/69.

53 Komise dospěla k závěru, že oznámené opatření nebylo vyňato z povinnosti informování předem podle čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1191/69.

54 Nakonec Komise přezkoumala slučitelnost oznámeného opatření s právními předpisy platnými ke dni přijetí napadeného rozhodnutí, tedy s nařízením č. 1370/2007. Komise uvedla, že oznámené opatření nesplňuje určité povinnosti stanovené v článku 4 uvedeného nařízení, které se týkaly obsahu smlouvy na veřejné služby, v čl. 6 odst. 1, jakož i v příloze uvedeného nařízení, které se týkaly odděleného vedení účtů příjemce vyrovnání a postupů pro určení maximální částky vyrovnání, a poté z toho vyvodila, že vyrovnání, o kterém rozhodl Consiglio di Stato nebylo vyplaceno v souladu s nařízením č. 1370/2007 a oznámené opatření je tudíž neslučitelné s vnitřním trhem. Mimoto Komise odmítla argument žalobkyně, podle kterého Consiglio di Stato neuložil MIT, aby jí vyplatilo vyrovnávání za závazky veřejné služby na základě nařízení č. 1191/69, ale uložil mu nahradit jí škodu způsobenou protiprávním uložením závazků veřejné služby ve smyslu čl. 1 odst. 3 a 5 uvedeného nařízení. V tomto ohledu Komise uvedla, že z rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, plyne, že jím byl uznán nárok žalobkyně na vyrovnání na základě článků 6, 10 a 11 nařízení č. 1191/69 a zamítnuta žaloba na náhradu škody podaná žalobkyní. Komise dodala, že v každém případě přiznání náhrady škody ve prospěch žalobkyně za údajné jednostranné a protiprávní uložení závazků veřejné služby, jež byla vypočtena na základě společné metody vyrovnání stanovené v nařízení č. 1191/69, by bylo v rozporu s články 107 SFEU a 108 SFEU, protože by to z pohledu žalobkyně mělo stejný výsledek jako přiznání vyrovnání za závazky veřejné služby za dotčené období, přestože specifikace koncese, která upravuje předmětné služby, nebyla v souladu se zásadními požadavky nařízení č. 1191/69, ani s požadavky nařízení č. 1370/2007.

55 Výrok napadeného rozhodnutí zní takto:

„*Článek 1*

Platby vyrovnání společnosti Simet, které oznámily italské orgány, představují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie. Opatření nebylo vyňato z postupu informování předem podle čl. 17 odst. 2 nařízení (EHS) č. 1191/69.

Státní podpora je neslučitelná s vnitřním trhem, protože nebyly splněny podmínky nařízení (ES) č. 1370/2007. Italské orgány tedy nemohou uvedenou podporu provést.

Článek 2

Toto rozhodnutí je určeno Italské republice.“

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

56 Žalobkyně podala projednávanou žalobu dne 6. ledna 2014.

57 Komise předložila svou žalobní odpověď dne 24. března 2014.

58 Žalobkyně předložila repliku dne 12. května 2014. Komise předložila dupliku dne 28. srpna 2014.

59 Dne 4. června 2015 zaslal Tribunál žalobkyni v rámci organizačních procesních opatření uvedených v čl. 64 odst. 3 písm. a) a b) jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 písemnou otázku. Žalobkyně na tuto otázku odpověděla dne 12. června 2015.

60 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 14. července 2015.

61 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

62 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

63 Komise tvrdí, že v rozsahu, v němž v replice žalobkyně uvedla, že bere zpět návrh na výkon rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, nadále nemá právní zájem na podání žaloby v projednávané věci, vzhledem k tomu, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo právě oznámení vyrovnání, na které měla žalobkyně podle většinové zprávy vypracované v rámci návrhu na výkon rozsudku nárok při výkonu uvedeného rozsudku.

64 V tomto ohledu je třeba připomenout, že právní zájem na podání žaloby je podmínkou přípustnosti žaloby na neplatnost podané fyzickou nebo právnickou osobou. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení napadeného aktu může vyvolat právní následky a že žaloba může výsledně přinést straně, která ji podala, prospěch (viz rozsudek ze dne 18. března 2010, Centre de Coordination Carrefour v. Komise, T-94/08, Sb. rozh., EU:T:2010:98, bod 48 a citovaná judikatura). Právní zájem na podání žaloby musí být ke dni podání žaloby vzniklý a trvající.

65 Právní zájem na podání žaloby musí kromě toho trvat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek Centre de Coordination Carrefour v. Komise, bod 64 výše, EU:T:2010:98, bod 49 a citovaná judikatura).

66 Rovněž je třeba připomenout, že jestliže se zájem, o nějž se žalobce opírá, týká budoucí právní situace, je nutné prokázat, že nepříznivý zásah do této situace je již nyní jistý (usnesení ze dne 27. března 2012, European Goldfields v. Komise, T-261/11, EU:T:2012:157, bod 29).

67 V projednávaném případě jak z napadeného rozhodnutí, tak z písemností žalobkyně vyplývá, že italské orgány dvakrát odmítly vykonat rozsudek Consiglio di Stato, bod 33 výše, který jim uložil vyplatit žalobkyni vyrovnání, což Consiglio di Stato vedlo k tomu, že na návrh žalobkyně přijal dne 1. dubna 2011 první usnesení nařizující výkon rozhodnutí a dne 17. ledna 2012 druhé usnesení nařizující výkon rozhodnutí.

68 V replice žalobkyně uvedla, že bere zpět návrh na výkon rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, a vyhrazuje si právo podat nový návrh.

69 V odpovědi na písemnou otázku položenou Tribunálem na základě čl. 64 odst. 3 písm. a) a b) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 žalobkyně uvedla, že odstoupila z řízení, kterým zamýšlela dosáhnout výkonu rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, ale nevzala zpět návrh na výkon uvedeného rozsudku, a že si tedy ponechala právo podat nový návrh na výkon uvedeného rozsudku, až do doby uplynutí promlčecí lhůty, tedy do 9. března 2020. Žalobkyně si tedy podle svého názoru zachovala právní zájem na řešení sporu v projednávané věci, s možností podat nový návrh na výkon rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše.

70 Z toho plyne, že není jisté, zda bude žalobkyně trvat na výkonu rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše.

71 Avšak v projednávaném případě tato okolnost sama o sobě nezbavuje žalobkyni právního zájmu na podání žaloby.

72 Za předpokladu, že by Tribunál zrušil napadené rozhodnutí, totiž jsou italské orgány v každém případě nadále povinny vykonat rozsudek Consiglio di Stato, bod 33 výše, a to nezávisle na tom, že žalobkyně odstoupila z řízení o jejím návrhu na výkon uvedeného rozsudku.

73 Mimoto je třeba uvést, že podle samotného napadeného rozhodnutí se italské orgány „rozhodly počkat s vykonáním [rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, a jeho usnesení ze dne 1. dubna 2011] a s uhrazením vyrovnání [žalobkyni] na hodnocení Komise týkající se oznámených opatření“.

74 S ohledem na předcházející úvahy je třeba konstatovat, že právní zájem žalobkyně na vyřešení sporu je zachován.

K věci samé

75 Žalobkyně na podporu žaloby v podstatě vznáší pět žalobních důvodů. První vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a nařízení č. 1191/69 tím, že se Komise dopustila skutkového omylu a zjevně nesprávného posouzení a že věc vyšetřila nedostatečně. Druhý důvod vychází z porušení zásad týkajících se náhrady škody utrpěné jednotlivci v případě porušení unijního práva ze strany členského státu. Třetí důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Čtvrtý důvod vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU tím, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení ohledně dodržení, ze strany oznámeného opatření, společné metody vyrovnání stanovené v nařízení č. 1191/69. Pátý důvod vychází z toho, že Komise tím, že v napadeném rozhodnutí zohlednila zprávy kolegia odborníků, o kterých Consiglio di Stato dosud nerozhodl, zasáhla do soudní činnosti vnitrostátního soudu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a nařízení č. 1191/69

76 První důvod kasačního opravného prostředku se v podstatě dělí na dvě části. První část vychází ze skutkového omylu, spočívajícího v tom, že Komise měla nesprávně za to, že Consiglio di Stato uložil MIT zaplatit žalobkyni vyrovnání na základě nařízení č. 1191/69. Druhá část vychází ze zjevně nesprávného posouzení, nebo z nedostatečného vyšetření věci spočívajícího v tom, že Komise nezohlednila, že vnitrostátní právní úprava, na jejímž základě byly žalobkyni uloženy závazky veřejné služby, byla v rozporu s nařízením č. 1191/69.

– K první části prvního žalobního důvodu, která vychází ze skutkového omylu

77 Žalobkyně tvrdí, stejně jako v rámci správního řízení, že Consiglio di Stato neuložil MIT, aby jí vyplatilo vyrovnání na základě nařízení č. 1191/69, ale uložil mu nahradit jí škodu způsobenou jednostranným uložením závazků veřejné služby v rozporu s uvedeným nařízením v letech 1987 až 2003. Podle žalobkyně Consiglio di Stato v souladu s tím, co výslovně stanoví článek 35 legislativního

nařízení č. 80/1998, odkázal na nařízení č. 1191/69, použitelné v době rozhodné z hlediska skutkových okolností, výhradně pro účely určení kritérií vhodných k vyčíslení újmy. Podle žalobkyně totiž Consiglio di Stato nevyřešil spor uplatněním nařízení č. 1191/69, ale – s ohledem na žalobní důvody předložené žalobkyní – pouze odkázal na kritéria stanovená uvedeným nařízením pro účely vyčíslení skutečné náhrady nákladů vynaložených na výkon závazků veřejné služby na základě vnitrostátního práva. Jinými slovy, Consiglio di Stato uznal nárok na náhradu pouze utrpěné škody na základě vlastní judikatury v této otázce.

78 Komise popírá argumenty žalobkyně a navrhuje, aby byla první část zamítnuta.

79 V tomto ohledu je třeba uvést, že teze žalobkyně vychází z toho, že oznámené opatření není vyrovnáním z důvodu uložení závazku veřejné služby ve smyslu rozsudku Altmark, bod 45 výše (EU:C:2003:415), nebo nařízení č. 1191/69, ale náhradou škody přiznanou vnitrostátním soudem za újmu způsobenou uložením závazku veřejné služby v rozporu s použitelným unijním právem.

80 Je přitom třeba konstatovat, že tato teze je v rozporu se zněním rozsudku TAR Lazio, bod 30 výše, jakož i rozsudku Consiglio di Stato, bod 31 výše.

81 Z rozsudku TAR Lazio, bod 31 výše, totiž plyne, že žalobkyně v roce 2004 podala návrh k uvedenému soudu, aby byl uznán její nárok na obdržení částky 66 891 982 eur jako protiplnění za náklady, které nesla v důsledku výkonu závazků veřejné služby od roku 1987, buď z titulu ročního vyrovnání na základě nařízení č. 1191/69, ve znění nařízení č. 1893/91, nebo jako náhradu škody, nebo prostřednictvím žaloby z důvodu bezdůvodného obohacení na základě článku 2041 italského občanského zákoníku (viz bod 31 výše).

82 Dále je třeba se zabývat, podobně jako Komise, obsahem rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše.

83 Consiglio di Stato v bodě 2 svého rozsudku, bod 33 výše, popsal použitelný právní rámec a připomněl, že zákon č. 1822/1939 upravoval udělování koncesí na linkovou autobusovou dopravu spadající do pravomoci státu soukromým provozovatelům v rozsahu, v němž tím nevznikala konkurence pro již udělené koncese, a umožnil MIT vyplácet dotace podle kilometrů na účely zavedení a provozování.

84 Dále zdůrazňuje, že nařízení č. 1893/91 „jasně rozlišuje mezi dopravními službami zvláštního veřejného zájmu (tedy ‚služby regionální či místní') a dopravními službami, pro které byl s konečnou platností zrušen závazek veřejné služby, aniž je dotčena možnost veřejného správního orgánu uzavřít smlouvy na veřejné služby s cílem zajistit poskytování dostačujících dopravních služeb a aniž jsou dotčeny záruky pro určité sociální kategorie".

85 Mimoto Consiglio di Stato poznamenává, že „Soudní dvůr [v rozsudku Altmark] rozhodl o povaze vyrovnání vyplácených členskými státy v oblasti dopravních služeb s cílem nezahrnout je do kategorie státních podpor".

86 Consiglio di Stato z toho vyvodil, že „podnikatel, který na základě závazku veřejné služby poskytuje služby veřejné přepravy […] má nárok obdržet vyrovnání za vynaložené náklady".

87 Consiglio di Stato dále uvedl, že v důsledku toho „[s] ohledem na popsanou právní úpravu je třeba v projednávaném případě ověřit, zda má [žalobkyně] nárok na stanovené vyrovnání, či nikoli".

88 Jak správně zdůrazňuje Komise, výše uvedené odůvodnění Consiglio di Stato prokazuje, že uvedený soud přezkoumal opodstatněnost návrhu žalobkyně směřujícího k získání vyrovnání za výkon určitých závazků veřejné služby.

89 Mimoto po vysvětlení, že „návrh podaný společností k soudu a směřující k uznání jejího nároku na vyrovnání“ je přípustný, v rozporu s rozhodnutím TAR Lazio (příloha B2, s. 11 až 16), Consiglio di Stato uvedl, že „nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 ze dne 26. června 1969, ve znění nařízení (EHS) č. 1893/91,“ výslovně v čl. 1 odst. 5 stanovilo možnost zachovat nebo uložit závazky veřejné služby v městské, příměstské a regionální přepravě cestujících. Dodává, že v takovém případě musí náklady, které plynou z rozhodnutí zachovat nebo uložit jednostranné závazky veřejné služby, být předmětem vyrovnání ze strany členských států v souladu s metodami uvedenými v článcích 10, 11 a 12 nařízení č. 1191/69, nezávisle na požadavcích uvedených v článku 4 uvedeného nařízení. Consiglio di Stato uvádí, že italský zákonodárce nejen že nevyužil této možnosti, ale prostřednictvím přijetí čl. 4 odst. 4 zákona č. 59/97 a ustanovení legislativního nařízení č. 422/97 stanovil, že „smlouvy na veřejné služby [musí] obsahovat povinnost vyplatit vyrovnání za závazky veřejné služby“.

90 Consiglio di Stato připomněl, že nařízení č. 1191/69 bylo přímo použitelné a uvedl, že „[z] výše uvedeného plyne […], že nelze zamítnout žádost poskytovatele veřejné služby o náhradu nákladů skutečně vynaložených z důvodu poskytování veřejné služby“.

91 Consiglio di Stato učinil následující závěr:

„Je třeba vyhovět žalobě […] na základě důvodů uvedených v tomto rozsudku, a v důsledku toho konstatovat, že žalující společnost má nárok na vyrovnání stanovené v článcích 6, 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/69, jehož výše, na základě článku 35 legislativního nařízení č. 80 z roku 1998, musí být stanovena správním orgánem […] na základě důvěryhodných účetních údajů dotčené osoby umožňujících vypočítat rozdíl mezi náklady přičitatelnými té části činnosti dotčené osoby, která je dotčena závazkem veřejné služby, a odpovídajícími příjmy. V projednávané věci nelze vyhovět návrhům žalobkyně směřujícím k náhradě škody, protože teprve po stanovení částky správním orgánem se může ukázat zbytková škoda nepokrytá uvedenou částkou, přičemž tuto škodu bude muset dotčená společnost podložit argumenty a prokázat. Přijetí hlavního návrhu zbavuje kolegium povinnosti posoudit žalobu pro bezdůvodné obohacení, kterou žalobkyně podala podpůrně.“

92 V důsledku toho Consiglio di Stato „uložil ministerstvu […] zaplacení částek určených v souladu s článkem 35 legislativního nařízení č. 80 z roku 1998 ve stanovené lhůtě a stanoveným způsobem“.

93 Z rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, tedy rovněž plyne, že uvedený soud jednak uznal nárok žalobkyně na vyrovnání, stanovené v článcích 6, 10 a 11 nařízení č. 1191/69, za závazky veřejné služby, které jí byly uloženy, a jednak uložil MIT, aby žalobkyni z titulu vyrovnání zaplatil částku, kterou určí správní orgán v souladu s článkem 35 legislativního nařízení č. 80/1998.

94 Článek 35 odst. 1 legislativního nařízení č. 80/1998 stanoví, že správní soud rozhoduje o žalobách na náhradu škody ve sporech, v nichž má výhradní příslušnost. Odstavec 2 uvedeného článku stanoví, že správní soud může v rámci výhradní příslušnosti určit kritéria, podle kterých musí správní orgán navrhnout vyplacení částky ve prospěch žalobce v přiměřené lhůtě.

95 Nicméně v rozporu s tvrzením žalobkyně pouhý odkaz na článek 35 legislativního nařízení č. 80/1998 neumožňuje učinit závěr, že oznámené opatření nutně směřovalo k náhradě škody způsobené porušením nařízení č. 1191/69 vnitrostátní právní úpravou ve smyslu rozsudku ze dne 22. ledna 1976, Russo (60/75, Recueil, EU:C:1976:9, bod 9).

96 Je totiž třeba uvést, že ze znění rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, plyne, že uvedený rozsudek nekonstatoval protiprávnost vnitrostátní právní úpravy s ohledem na nařízení č. 1191/69, ale pouze odmítl použití uvedené vnitrostátní úpravy pro účely konstatování existence nároku na vyrovnání založeného na uvedeném nařízení.

97 Rovněž je třeba uvést, že platba uložená MIT musí být provedena z titulu vyrovnání a že musí odpovídat, podle samotného znění rozsudku, nákladům přičitatelným závazkům veřejné služby uloženým žalobkyni.

98 Ještě je třeba uvést, že Consiglio di Stato výslovně přerušil řízení o žalobně na náhradu škody podané žalobkyní.

99 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že předmětem oznámeného opatření nebyla náhrada škody plynoucí z porušení nařízení č. 1191/69, ale vyrovnání nákladů přičitatelných uložení závazku veřejné služby na základě ustanovení uvedeného nařízení.

100 Consiglio di Stato mimoto potvrdil tento výklad svého rozsudku, bod 33 výše, v usnesení ze dne 1. dubna 2011, v němž uvedl:

„Rozsudek č. 1405 z roku 2010, o jehož odůvodnění se kolegium opírá, uznal nárok společnosti Simet na obdržení vyrovnání stanoveného v článcích 6, 10 a 11 nařízení (EHS) č. 1191/69 a stanovil, že jeho výše musí být v souladu s článkem 35 legislativního nařízení č. 80 z roku 1998 stanovena správním orgánem ve lhůtě 90 dnů, a to na základě důvěryhodných účetních údajů dotčeného podniku umožňujících vypočítat rozdíl mezi náklady přičitatelnými té části činnosti dotčeného podniku, která je dotčena závazkem veřejné služby, a odpovídajícími příjmy.“

101 Z toho plyne, že teze žalobkyně, podle které se Komise dopustila skutkového omylu, když měla za to, že Consiglio di Stato uložil MIT, aby jí vyplatilo vyrovnání na základě nařízení č. 1191/69, je neopodstatněná.

102 Je ostatně třeba uvést, že za předpokladu, že by oznámené opatření mělo být vykládáno, jak tvrdí žalobkyně, nikoli jako vyrovnání za uložení závazků veřejné služby ve smyslu nařízení č. 1191/69, ale jako náhrada škody způsobené uložením závazků veřejné služby v rozporu s uvedeným nařízením, nemohla by žalobkyně zároveň tvrdit, že uvedená náhrada škody nemá být kvalifikována jako státní podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU pouze z toho důvodu, že se týká vyrovnání za uložení závazků veřejné služby ve smyslu téhož nařízení.

103 V opačném případě, jak správně uvedla Komise v bodech 131 až 133 odůvodnění napadeného rozhodnutí, by v takové situaci skutečnost, že by částka splatná z titulu vyrovnání nebyla považována za vyrovnání, ale za náhradu škody, umožnila obejít uplatnění článků 107 SFEU a 108 SFEU.

104 Přitom je třeba konstatovat, že žalobkyně v projednávaném případě nepředložila žádný argument zpochybňující konstatování, podle kterého oznámené opatření vykazuje základní vlastnosti státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, takže teze žalobkyně, podle které není oznámené opatření vyrovnáním ve smyslu nařízení č. 1191/69, ale náhradou škody způsobené porušením posledně uvedeného nařízení, je v každém případě irelevantní.

105 První část prvního žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.

– Ke druhé části prvního žalobního důvodu, který vychází ze zjevně nesprávného posouzení nebo z nedostačujícího vyšetření věci, pokud jde o soulad použitelných vnitrostátních právních předpisů s unijním právem

106 Žalobkyně vznáší vůči Komisi v podstatě dvě výtky.

107 Zaprvé žalobkyně Komisi vytýká, že nepřezkoumala bez návrhu soulad vnitrostátní právní úpravy s unijním právem. Podle žalobkyně, pokud by Komise tuto otázku přezkoumala, pochopila by, že jednak vnitrostátní právní úprava není v souladu s unijním právem, a jednak právě proto Consiglio di Stato odmítl použití vnitrostátního zákona a uložil MIT vyplatit náhradu škody.

108 Zadruhé žalobkyně Komisi vytýká, že v napadeném rozhodnutí měla za to, že na základě vnitrostátní právní úpravy nepodléhala závazkům veřejné služby v rozporu s nařízením č. 1191/69.

109 Komise namítá nepřípustnost druhé části prvního důvodu s ohledem na čl. 44 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991, protože výtky žalobkyně se nevztahují k názvu prvního žalobního důvodu, což žalobkyně zpochybňuje.

110 Komise mimo jiné zpochybňuje přípustnost dokumentů připojených žalobkyní k replice na podporu první výtky. Jde o italské zákonodárné akty, tedy zákon č. 1822/1939, zákon č. 32/2005 a zákon č. 877/86, které žalobkyně předložila za účelem prokázání, že italská právní úprava je v rozporu s nařízením č. 1191/69. Komise tvrdí, že jednak účelem předložení uvedených dokumentů není odpovědět na argumenty žalobní odpovědi a jednak žalobkyně mohla uvedené dokumenty předložit v žalobě. Za uvedených podmínek má Komise za to, že vzhledem k neexistenci odůvodnění opožděného předložení uvedených nových důkazů musí být uvedené důkazy považovány za nepřípustné.

111 Komise mimoto zpochybňuje opodstatněnost výtek žalobkyně.

112 V tomto ohledu je třeba uvést, že první výtka žalobkyně spočívá na třech argumentech, které lze jasně rozlišit. První argument vychází z toho, že Komise měla povinnost přezkoumat bez návrhu soulad vnitrostátního práva s unijním právem. Týká se porušení povinnosti provést šetření. Druhý a třetí argument vychází z toho, že vnitrostátní právo nebylo v souladu s unijním právem, a právě proto Consiglio di Stato odmítl použití vnitrostátního zákona a uložil MIT vyplatit náhradu škody. Týká se údajného nesprávného posouzení ze strany Komise.

113 Druhá výtka, kterou žalobkyně vytýká Komisi, že měla za to, že na základě vnitrostátní právní úpravy nepodléhala závazkům veřejné služby v rozporu s nařízením č. 1191/69, se rovněž bez zvláštních obtíží vztahuje ke zjevně nesprávnému posouzení.

114 Kromě toho je třeba konstatovat, že navzdory formulaci výtek žalobkyně jim Komise porozuměla dostatečně k tomu, aby na jejich podstatu mohla odpovědět v žalobní odpovědi. Z toho plyne, že námitka nepřípustnosti vznesená Komisí na základě čl. 44 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí být zamítnuta.

115 Je tedy třeba přezkoumat opodstatněnost výtek žalobkyně.

116 Pokud jde o první výtku, je třeba bez dalšího zamítnout jako neopodstatněné argumenty žalobkyně, podle kterých vnitrostátní právní úprava byla v rozporu s unijním právem a podle kterých právě proto Consiglio di Stato uložil MIT vyplatit žalobkyni náhradu škody, neboť jsou pouhým opakováním teze zamítnuté v rámci přezkumu první části prvního žalobního důvodu.

117 Mimoto je třeba rovněž zamítnout jako neopodstatněný argument žalobkyně vycházející z toho, že Komise měla bez návrhu přezkoumat soulad vnitrostátního práva s unijním právem. Je totiž třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou nemůže být Komisi vytýkáno, že nepřihlédla k případným skutkovým či právním skutečnostem, které jí mohly být, ale nebyly předloženy během správního řízení, vzhledem k tomu, že Komise není povinna bez návrhu a odhadem zkoumat, jaké skutečnosti jí mohly být předloženy (rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, EU:C:1998:154, bod 60, a ze dne 3. února 2011, Itálie v. Komise, T-3/09, Sb. rozh., EU:T:2011:27, bod 84).

118 Je přitom třeba konstatovat, že žalobkyně nezpochybňuje tvrzení Komise, podle kterého v průběhu správního řízení, kterého se účastnila jako třetí zúčastněná strana, nevznesla otázku souladu vnitrostátní právní úpravy s nařízením č. 1191/69. Je proto třeba první výtku žalobkyně zamítnout jako neopodstatněnou, aniž je třeba rozhodovat o přípustnosti příloh C1, C3 a C4 repliky.

119 Pokud jde o druhou výtku v rozsahu, v němž se na rozdíl od první výtky, která je přímo spojena s první částí prvního žalobního důvodu, týká zjevně nesprávného posouzení ve vztahu k použití nařízení č. 1191/69, má Tribunál za to, že je vhodné přezkoumat ji společně s ostatními výtkami čtvrtého žalobního důvodu, který se týká právě takových nesprávných posouzení.

120 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba druhou část prvního žalobního důvodu, a tudíž první žalobní důvod zamítnout v plném rozsahu, s výjimkou druhé výtky druhé části, která bude přezkoumána v rámci čtvrtého žalobního důvodu.

Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení zásad upravujících náhradu škody utrpěné jednotlivci v důsledku porušení unijního práva členským státem

121 Žalobkyně tvrdí, že Consiglio di Stato konstatoval, že koncese, které jí byly každoročně udělovány, porušovaly její právo obdržet vyrovnání na základě nařízení č. 1191/69, a po vstupu v platnost nařízení č. 1893/91, její právo vykonávat podnikatelskou činnost bez závazků veřejné služby. V důsledku toho Consiglio di Stato v souladu se zásadami upravujícími odpovědnost členského státu za škodu způsobenou přijetím správních aktů v rozporu s unijním právem uložil MIT vyplacení náhrady škody a nařídil stanovení spravedlivé částky náhrady škody, přičemž odkázal na kritéria stanovená v nařízení č. 1191/69 pro určení vyrovnání za závazky veřejné služby, aniž bylo dotčeno jejich přizpůsobení zvláštní situaci žalobkyně. Mimoto Consiglio di Stato výslovně prohlásil, že v případě prokázání vzniku vyšší škody, než jaká bude určena na základě kritérií uvedeného nařízení, musí být uvedená škoda nahrazena jiným způsobem. Podle žalobkyně totiž může být škoda vyšší nebo nižší než opatření spočívající ve vyrovnání vyplaceném podniku na základě nařízení č. 1191/69. Z toho plyne, že kvalifikací oznámeného opatření jako státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, porušila Komise zásady stanovené judikaturou a upravující náhradu škody utrpěné jednotlivci v důsledku porušení unijního práva.

122 Na podporu této teze žalobkyně tvrdí, že nedodržení kritérií stanovených rozsudkem Altmark, bod 45 výše (EU:C:2003:415), konstatované Komisí v napadeném rozhodnutí, není v projednávaném případě relevantní, protože uvedený rozsudek se týká případů, ve kterých lze závazky veřejné služby uložit, zatímco žalobkyni nemohou být od roku 1992 takové závazky ukládány. Ohledně předcházejícího období by nedodržení uvedených kritérií představovalo potvrzení protiprávnosti aktů, kterými MIT udělovala roční koncese. Stejně tak není podle žalobkyně relevantní nedodržení povinnosti vést oddělené účty, protože po roce 1992 nebyla povinna své účty oddělit, neboť od uvedeného roku již nemohla podléhat závazkům veřejné služby. V každém případě nařízení č. 1191/69 ukládalo pouze povinnost v účetnictví podniku oddělit veřejné zdroje od soukromých s cílem zabránit křížovým dotacím, přičemž žalobkyně neobdržela žádné vyrovnání, takže neměla povinnost vést oddělené účty.

123 Komise zpochybňuje argumentaci žalobkyně a navrhuje žalobu zamítnout.

124 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že projednávaný žalobní důvod spočívá na předpokladu, podle kterého Consiglio di Stato v projednávaném případě uložil správnímu orgánu nahradit žalobkyni škodu, kterou utrpěla kvůli uložení závazku veřejné služby v rozporu s nařízením č. 1191/69. Jak přitom bylo konstatováno v rámci přezkumu první části prvního žalobního důvodu, ze znění rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, vyplývá, že tento předpoklad je mylný, neboť Consiglio di Stato nekonstatoval protiprávnost vnitrostátní právní úpravy, ale uznal nárok žalobkyně domáhat se

vyrovnání na základě článků 6, 10 a 11 nařízení č. 1191/69 z důvodu uložení závazků veřejné služby a uložil MIT z titulu vyrovnání vyplatit rozdíl mezi náklady a příjmy spojenými s výkonem uvedených závazků.

125 Druhý důvod projednávané žaloby je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný, aniž je třeba přezkoumat opodstatněnost argumentů žalobkyně týkajících se údajně nesprávného uplatnění rozsudku Altmark, bod 45 výše (EU:C:2003:415) a povinnosti vést oddělené účetnictví stanovené v nařízení č. 1191/69.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění

126 Ve třetím žalobním důvodu žalobkyně znovu obhajuje tezi, podle které Consiglio di Stato uložil MIT vyplatit náhradu škody z důvodu uložení závazků veřejné služby v rozporu s nařízením č. 1191/69. Navíc však předkládá různé argumenty a výtky vztahující se k porušení povinnosti uvést odůvodnění nebo k nedostatečnému vyšetření anebo ke zjevně nesprávnému posouzení ohledně použití nařízení č. 1191/69.

127 Z důvodů jednoznačnosti v popisu žaloby budou výtky týkající se údajných zjevně nesprávných posouzení při uplatnění nařízení č. 1191/69, stejně jako výtky, které žalobkyně vznesla v druhé části prvního žalobního důvodu, přezkoumány v rámci čtvrtého žalobního důvodu.

128 Mimoto v rozsahu, v jakém již v rámci přezkumu první části prvního žalobního důvodu bylo odpovězeno na argumenty žalobkyně týkající se údajného skutkového omylu ohledně výkladu rozsudku Consiglio di Stato, bod 33 výše, se Tribunál v rámci tohoto žalobního důvodu omezí na přezkum výtek žalobkyně vycházejících z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

129 Úvodem je třeba připomenout, že odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 117 výše, EU:C:1998:154, bod 63; ze dne 22. června 2004, Portugalsko v. Komise, C-42/01, Sb. rozh., EU:C:2004:379, bod 66, a ze dne 15. dubna 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Sb. rozh., EU:C:2008:224, bod 79).

130 Mimoto je vyloučeno, aby Tribunál z titulu přezkumu dodržení povinnosti odůvodnění přezkoumával hmotněprávní legalitu žalobních důvodů dovolávaných Komisí za účelem odůvodnění jejího rozhodnutí. Z toho plyne, že v rámci žalobního důvodu vycházejícího z neexistence nebo nedostatku odůvodnění musí být tedy výtky a argumenty zpochybňující opodstatněnost sporného rozhodnutí považovány za irelevantní (rozsudek ze dne 15. června 2005, Corsica Ferries France v. Komise, T-349/03, Sb. rozh., EU:T:2005:221, body 58 a 59).

131 Právě s ohledem na uvedené zásady je třeba přezkoumat, zda Komise v projednávaném případě dodržela povinnost uvést odůvodnění.

– K první výtce, která vychází z toho, že Komise nevysvětlila, proč měla za to, že účetní údaje žalobkyně nebyly důvěryhodné

132 Žalobkyně v podstatě vytýká Komisi, že v napadeném rozhodnutí nevysvětlila, proč měla za to, že její účetní údaje nebyly důvěryhodné, a převzala tak menšinové stanovisko kolegia odborníků jmenovaného Consiglio di Stato, aniž odpověděla na argumenty většinového stanoviska uvedeného kolegia. V tomto rámci rovněž vytýká Komisi, že její účetnictví sama nepřezkoumala.

133 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně a navrhuje zamítnutí první části třetího žalobního důvodu.

134 V tomto ohledu je třeba bez dalšího uvést, že výtka žalobkyně týkající se nedostatku přezkumu jejího účetnictví ze strany Komise nemá vztah k porušení povinnosti uvést odůvodnění, jejíž rozsah byl připomenut v bodě 129 výše, ale týká se hlavně nedostatku vyšetření věci.

135 Rovněž je třeba uvést, že – jak plyne z napadeného rozhodnutí a v rozporu s tvrzením žalobkyně – Komise nezpochybnila důvěryhodnost účetnictví žalobkyně za celé dotčené období.

136 Komise v bodě 115 odůvodnění napadeného rozhodnutí připomněla zásadu stanovenou Soudním dvorem ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. května 2009, Antrop a další (C-504/07, Sb. rozh., EU:C:2009:290), podle které nejsou požadavky stanovené v článku 10 nařízení č. 1191/69 splněny, jestliže „není možné na základě jistých údajů z účetnictví [společnosti] stanovit rozdíl mezi náklady přičitatelnými části [její] činnosti […] v oblastech, které jsou předmětem [její] koncese, a odpovídajícími příjmy, a v důsledku toho není možné vypočítat dodatečné náklady vyplývající z plnění závazků veřejné služby“.

137 V bodě 117 odůvodnění Komise konstatovala:

„Společnost Simet v tomto případě nepřijala účinné oddělení účtů pro různé služby, které poskytovala do roku 2002. Lze zpochybnit platnost analytického účetnictví v letech 2002 a 2003 z hlediska oddělených účtů, protože neexistují žádné důkazy o tom, že řídící orgány společnosti využívaly toto analytické účetnictví pro kontrolu vlastní činnosti. Článek 10 tedy nebyl dodržen.“

138 V bodech 127 a 128 odůvodnění Komise zopakovala argumentaci uvedenou v rámci přezkumu slučitelnosti oznámeného opatření s nařízením č. 1370/2007, přičemž uvedla:

„V článku 6 odst. 1 se […] uvádí, že v případě přímo zadaných smluv o veřejných službách musí být vyrovnání v souladu s ustanoveními nařízení (ES) č. 1370/2007 a s ustanoveními uvedenými v příloze, čímž se zajistí, aby nepřekračovalo rámec toho, co je nezbytné pro plnění závazku veřejné služby. V uvedené příloze se mimo jiné vyžaduje oddělené vedení účtů (bod 5) a upřesňují se způsoby pro určení maximální výše vyrovnání.

Jak je uvedeno v bodě (115), po většinu období, kterého se týká oznámené opatření (mezi lety 1987 a 2001), nezavedla společnost Simet ve skutečnosti oddělené vedení účtů; zpochybnit lze i spolehlivost analytického účetnictví. Bez ohledu na to, jaké vyrovnání se nakonec přizná, nelze tedy prokázat, že toto vyrovnání nepřekročí částku odpovídající čistým finančním důsledkům, které odpovídají celkovým důsledkům, ať už pozitivním, nebo negativním, plnění závazku veřejné služby na náklady a příjmy provozovatele veřejné služby (bod 2 přílohy).“

139 Z uvedených bodů odůvodnění plyne, že vyjma roků 2002 a 2003 Komise nezpochybnila důvěryhodnost účetních údajů žalobkyně, ale pouze konstatovala, že vzhledem k nedostatku skutečného oddělení účtů nelze zcela vyloučit riziko nadměrného vyrovnání, jak nařizuje článek 10 nařízení č. 1191/69 a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1370/2007, takže pro období od roku 1987 do roku 2001 je výtka žalobkyně skutkově nepodložená.

140 Mimoto ohledně zpochybnění důvěryhodnosti analytického účetnictví za účetní roky 2002 a 2003 je třeba konstatovat, že Komise uvedla, že vyplývalo z nedostatku důkazů, že uvedené účetnictví bylo skutečně využíváno řídícími orgány žalobkyně ke kontrole její činnosti, takže žalobkyně mohla odůvodnění Komise v tomto ohledu porozumět.

141 Tuto výtku je tedy třeba v plném rozsahu zamítnout.

– Ke druhé výtce, která vychází z toho, že Komise v napadeném rozhodnutí nevysvětlila, proč podle ní míra návratnosti převyšující swapovou sazbu zvýšenou o 100 bazických bodů není obecně považována za vhodnou referenční hodnotu pro výpočet přiměřeného zisku

142 Žalobkyně vytýká Komisi, že bez odůvodnění tvrdila, že míra návratnosti, která je vyšší než swapová sazba zvýšená o 100 bazických bodů, se obecně nepovažuje za vhodnou referenční hodnotu pro výpočet přiměřeného zisku.

143 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně a navrhuje první část třetího žalobního důvodu zamítnout.

144 V tomto ohledu je třeba uvést, že tvrzení, na které poukazuje žalobkyně, které se týká míry návratnosti kapitálu investovaného každoročně žalobkyní v rámci provozování meziregionální linkové dopravy, je uvedeno v bodě 129 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v části rozhodnutí, která se týká slučitelnosti oznámeného opatření s nařízením č. 1370/2007.

145 Bod 129 odůvodnění napadeného rozhodnutí zní takto:

„Vzhledem k tomu, že parametry vyrovnání nebyly stanoveny předem, se navíc každé rozdělení nákladů musí nutně provést ex post na základě arbitrárních předpokladů, což je případ původní zprávy i zprávy s většinovým stanoviskem. Komise však nemůže přijmout předpoklady uvedené ve zprávě s většinovým stanoviskem, podle níž každá služba, kterou společnost poskytuje, by měla v daném roce nutně vykazovat stejný podíl příjmů a nákladů. Protože výpočet ex post nevyhnutelně povede k plnému vyrovnání nákladů vzniklých při poskytování služby, má Komise za to, že míra návratnosti vlastního kapitálu, která je vyšší než příslušná swapová sazba zvýšená o 100 bazických bodů a použitá v původní zprávě i ve zprávě s většinovým stanoviskem, by se za normálních okolností nepovažovala za vhodnou referenční hodnotu pro výpočet přiměřeného zisku.“

146 Z bodu 129 odůvodnění plyne, že Komise své tvrzení, podle kterého míra návratnosti navrhovaná ve většinové zprávě není obecně považovaná za vhodnou pro výpočet přiměřeného zisku, odůvodnila okolností, že *ex post* výpočet částky vyrovnání nevyhnutelně povede k plnému vyrovnání nákladů vzniklých při poskytování služby zatížené závazky veřejné služby. Komise tedy své tvrzení odůvodnila a dodržela povinnost uvést odůvodnění.

147 Otázka, zda je toto odůvodnění vhodné, což kromě jiného zpochybňuje žalobkyně, spadá do posouzení opodstatněnosti napadeného rozhodnutí. Argumenty předložené v tomto smyslu žalobkyní tedy musí být posouzeny s ohledem na judikaturu citovanou v bodě 130 výše jako neúčinné a irelevantní v rámci žalobního důvodu vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

148 Druhou výtku třetího žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

149 S ohledem na předcházející úvahy je třeba třetí žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU tím, že se Komise dopustila několika zjevně nesprávných posouzení při uplatnění nařízení č. 1191/69

150 Žalobkyně v žalobě vznáší několik výtek proti Komisi, které se týkají zjevně nesprávných posouzení při uplatnění nařízení č. 1191/69, které lze v podstatě shrnout do jediného žalobního důvodu vycházejícího z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU.

151 Žalobkyně vytýká Komisi, že při neexistenci odděleného účetnictví se oznámené opatření nemůže vyhnout riziku nadměrného vyrovnání, a tudíž není v souladu se společnou metodou vyrovnání stanovenou nařízením č. 1191/69. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že před rokem 1992 neměla povinnost vést oddělené účty, protože nedostávala vyrovnání, a od roku 1992 nemohla být povinna vést oddělené účty, protože již nemohla být jednostranně podřízena závazkům veřejné služby. Zdůrazňuje, že za těchto podmínek se na ni nevztahuje rozsudek Antrop a další, bod 136 výše (EU:C:2009:290). Podle žalobkyně by navíc způsob výpočtu navrhovaný ve většinové zprávě umožnil zabránit riziku nadměrného vyrovnání v rozsahu, v němž je založen na určení *ex post* nákladů nesených z titulu závazků veřejné služby.

– K první výtce, která vychází z toho, že Komise měla nesprávně za to, že žalobkyně nepodléhala závazkům veřejné služby ve smyslu nařízení č. 1191/69

152 Žalobkyně v podstatě vytýká Komisi, že měla za to, že nepodléhá závazkům veřejné služby ve smyslu nařízení č. 1191/69.

153 Komise tuto výtku zpochybňuje.

154 Je třeba zdůraznit, že uvedená výtka se týká ústřední otázky projednávané věci. Je totiž třeba konstatovat, že ačkoli Consiglio di Stato měl ve svém rozsudku, bod 33 výše, za to, že žalobkyně měla nárok na obdržení vyrovnání na základě článků 6, 10 a 11 nařízení č. 1191/69, neuvedl výslovně, na čem se tento nárok žalobkyně zakládá. Omezil se totiž na uvedení, že takový nárok nelze odmítnout provozovatelům veřejné služby ve vztahu k nákladům, které posledně uvedení nesou z titulu uvedené služby.

155 Žalobkyně tvrdí, že Consiglio di Stato tak vyvodil logický důsledek ze skutečnosti, že vnitrostátní právní úprava tím, že pravidelnou silniční přepravu cestujících kvalifikovala jako veřejnou službu, na jejíž provozování se za podmínek stanovených státem udělují koncese soukromým podnikům, nezbytně ukládá uvedeným podnikům, včetně žalobkyně, povinnosti vyplývající z pojmu „veřejná služba“, a to v rozporu s nařízením č. 1191/69, které členským státům ukládá takové povinnosti zrušit.

156 Nicméně teze žalobkyně není přesvědčivá, a to z následujících důvodů.

157 Zaprvé ohledně povinností, kterým žalobkyně podléhala na základě rozhodnutí o udělení ročních koncesí od roku 1987 do 30. června 1992, tedy v období, v němž se na skutečnosti projednávané věci vztahovalo nařízení č. 1191/69 v původním znění, je třeba připomenout, že podle čl. 1 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení povinnosti, které měly členské státy v zásadě zrušit, byly povinnosti vyplývající z pojmu „veřejná služba“, jak je definovalo uvedené nařízení, které byly uloženy v oblasti dopravy po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách.

158 Je přitom třeba především uvést, že stanovení tarifů v rozhodnutích o ročních koncesích a povinnost předložit ceníky k předběžnému schválení místnímu úřadu MIT nelze vykládat jako tarifní závazky ve smyslu čl. 2 odst. 5 nařízení č. 1191/69.

159 V souladu s judikaturou je totiž tarifní závazek charakterizován nejen stanovením či homologací ze strany orgánu odpovědného za tarify v dopravě, ale také dvojí kumulativní podmínkou, že jde o „zvláštní“ tarifní opatření, které se týká určitých kategorií cestujících nebo zboží, nebo určitých spojů a nadto odporuje obchodním zájmům podniku. Tento výklad je potvrzen čl. 2 odst. 5 druhým pododstavcem, který uvádí, že tarifním závazkem nejsou „obecná opatření cenové politiky“ ani „opatření přijatá pro přepravní sazby a podmínky obecně s ohledem na organizaci dopravního trhu nebo jeho části“. Z toho plyne, že zákonem stanovená povinnost, která podřizuje tarify v dopravě homologaci ze strany orgánu odpovědného za tarify v dopravě, nemůže být sama o sobě považována za „tarifní závazek“ ve smyslu čl. 2 odst. 5 nařízení č. 1191/69 (rozsudek ze dne 27. listopadu 1973, Nederlandse Spoorwegen, 36/73, Recueil, EU:C:1973:130, body 11 až 13).

160 Je přitom třeba konstatovat, že ačkoli žalobkyně tvrdí, že stanovení tarifů je v rozporu s jejími obchodními zájmy, neboť cena autobusových jízdenek nemůže přesáhnout cenu jízdenek druhé třídy pro italskou železniční přepravu, netvrdí, a *a fortiori* neprokázala, že se stanovení tarifů v rozhodnutích o ročních koncesích týkalo určitých kategorií cestujících nebo zboží nebo určitých spojů.

161 Dále v rozsahu, v němž některé povinnosti obsažené v rozhodnutích o ročních koncesích, které se týkaly stanovení trasy, jak ohledně místa určení, tak ohledně itineráře, počtu a frekvence spojů, jízdních řádů, okamžitého oznámení jakéhokoli přerušení, pozastavení či změny služby, předběžného povolení ze strany místního úřadu MIT nakoupit vozidla určená pro výkon služby nebo přidělit vozidla určená k výkonu služby k jinému použití, vydávání jízdenek pro přepravu cestujících, zavazadel a zemědělských zásilek a jejich uložení po dobu pěti let, kontroly kompatibility žalobkyně úředníky místního úřadu MIT, jakož i zákonem stanovené povinnosti zdarma přepravovat balíky jménem poštovního úřadu, lze analyzovat jako „závazek provozu“ nebo „závazek přepravy“ ve smyslu čl. 2 odst. 3 nařízení č. 1191/69 a čl. 2 odst. 4 téhož nařízení, je třeba konstatovat, že systém stanovený italskými právními předpisy žalobkyni umožňoval požadovat obnovu rozhodnutí o ročních koncesích, nebo tak neučinit, pokud měla za to, že jí nevyhovují závazky veřejné služby, kterým podléhalo provozování meziregionální linkové dopravy.

162 Z toho plyne, že takové závazky nepředstavují závazky jednostranně uložené státem pro účely zabezpečení dostatečných dopravních služeb ve smyslu článku 1 nařízení č. 1191/69.

163 Jak uvádí Komise, jeví se, že žalobkyně zaměnila jednostranné uložení závazků veřejné služby ze strany správního orgánu, které na základě nařízení č. 1191/69 musí vést k vyrovnání v souladu se společnou metodou vyrovnání uvedenou v článcích 10 až 13 uvedeného nařízení, s dobrovolným vstupem do vztahu smluvního typu, který ukládá poskytování určitých dopravních služeb, pro které nařízení č. 1191/69 nestanoví žádnou povinnost vyrovnání, ačkoli jsou definovány v závislosti na veřejném zájmu.

164 Argumenty předložené žalobkyní v tomto ohledu nejsou mj. přesvědčující. Žalobkyně totiž tvrdí, že podle vnitrostátní právní úpravy musela formulovat žádost o koncesi podle kritérií veřejného zájmu, která předem stanovil správní orgán. Žalobkyně mohla podle svého tvrzení ve skutečnosti učinit jedinou volbu, a to zavázat se, nebo nezavázat se k provozování meziregionální přepravy cestujících.

165 Je přitom třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1191/69 přísluší dopravním podnikům, aby příslušným orgánům členských států předložily žádosti o zrušení všech nebo části závazků veřejné služby, pokud uvedený závazek vede k hospodářským nevýhodám. Podle odstavce 2 téhož článku „[…] mohou dopravní podniky navrhnout náhradu některými jinými formami dopravy“. Nicméně jak uvedla Komise v napadeném rozhodnutí, aniž to žalobkyně zpochybnila, takovou žádost žalobkyně nikdy nepodala. Tato okolnost prokazuje, že žalobkyně dobrovolně a systematicky akceptovala závazky stanovené technickými specifikacemi a obsažené v rozhodnutích o ročních koncesích.

166 Podle žalobkyně musí žadatel na základě vnitrostátní právní úpravy zaprvé jasně a podrobně uvést veřejně prospěšné potřeby, které předchozí koncesionář nesplňoval, a zavázat se k jejich plnění, zadruhé MIT při udělování ročních koncesí upřednostňovalo podniky, které „prokázaly převzetí dalších povinností týkajících se prací nebo služeb místního významu ve spojení se službami přepravy a schopnost je splnit“, a zatřetí od roku 1994 byla koncese udělována až po veřejném kontradiktorním setkání zúčastněných osob, během kterého bylo třeba potvrdit „skutečnou existenci veřejného zájmu“. Uvedené skutečnosti nicméně nemohou zpochybnit konstatování, podle kterého žalobkyně dobrovolně přijala závazky veřejné služby stanovené technickými specifikacemi a nikdy nepožádala o zrušení nebo změnu uvedených závazků, jak jí umožňovalo nařízení.

167 Ani argument žalobkyně, podle kterého uložení závazků veřejné služby ve smyslu nařízení č. 1191/69 vyplývalo rovněž ze skutečnosti, že v minulosti na tomto základě obdržela vyrovnání na základě zákona č. 877/86, není přesvědčivý. Žalobkyně totiž neprokázala, že předmětem dotčeného zákona bylo stanovit vyrovnání za závazky veřejné služby jednostranně uložené dopravním podnikům ve smyslu nařízení č. 1191/69. Mimoto kritérium stanovené uvedeným zákonem pro výpočet podpory, tedy počet ujetých kilometrů, vylučuje srovnávání takové podpory s vyrovnáním ve smyslu nařízení č. 1191/69, neboť posledně uvedené stanoví zvláštní způsob výpočtu částky vyrovnání dlužného jako protiplnění za závazky veřejné služby uložené dopravním podnikům.

168 Konečně je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1191/69 se závazkem veřejné služby „rozumí závazky, které by daný dopravní podnik na základě svých vlastních obchodních zájmů nepřevzal vůbec nebo nepřevzal ve stejném rozsahu nebo za stejných podmínek“. Lze přitom těžko připustit, že by žalobkyně mohla žádat o obnovení různých koncesí, navzdory závazku provozu a závazku přepravy stanoveným v technických specifikacích a obsaženým v rozhodnutích o ročních koncesích, aniž by v tom nacházela obchodní zájem.

169 V tomto ohledu je třeba uvést, že se žalobkyně spokojila s tvrzením, že závazky obsažené v rozhodnutích o ročních koncesích poškozovaly její svobodu hospodářského rozvoje, což dokládala různými zamítnutími ze strany MIT jejích žádostí o změnu tras a jízdních řádů. Přitom z dokumentace předložené žalobkyní na podporu tohoto tvrzení plyne, že uvedené žádosti o změnu se netýkaly linek, které již byly žalobkyni uděleny a žalobkyní provozovány, ale rozšíření linek již přidělených žalobkyni. Dále, jak uvedla Komise v napadeném rozhodnutí, z důvodu výhradní povahy koncesí udělených MIT pravidelným dopravcům cestujících, z nichž měla prospěch také žalobkyně, nebylo možné uspokojit „expanzionistické“ žádosti žalobkyně bez poškození práv jiného provozovatele.

170 Zadruhé je třeba uvést, že závazky, kterým žalobkyně podléhala na základě rozhodnutí o ročních koncesích ze dne 1. července 1992 až do roku 2003, v období, během kterého se na skutečnosti projednávané věci vztahovalo nařízení č. 1191/69, ve znění nařízení č. 1893/91, v žádném případě nemohly vést ke vzniku nároku na vyrovnání.

171 Z článku 1 nařízení č. 1191/69, ve znění použitelném od 1. července 1992, totiž vyplývá, že pouze podniky provozující městskou, příměstskou nebo regionální dopravu mohou obdržet vyrovnání, pokud se stát rozhodne uložit či zachovat ve vztahu k nim závazky veřejné služby.

172 Je přitom nesporné, že dotčená činnost žalobkyně se týká provozování meziregionální dopravy, takže od 1. července 1992 nebylo možné, aby stát žalobkyni uložil závazky veřejné služby, ani – v důsledku toho – aby žalobkyně požadovala vyrovnání za náklady nesené v důsledku uvedených závazků.

173 Mimoto i za předpokladu, že by služby poskytované žalobkyní umožňovaly přirovnat ji k podniku provozujícímu regionální dopravu, je třeba s ohledem na okolnost, že závazky, kterým žalobkyně podléhala na základě rozhodnutí o ročních koncesích, jí nebyly jednostranně uloženy, konstatovat, že nezbytně spadaly do smluvního režimu stanoveného čl. 14 odst. 1 a 2 nařízení č. 1191/69, ve znění použitelném od 1. července 1992, který stanovil zvláštní režim financování, který neumožňoval

vyrovnání podle metod stanovených v oddílech II, III a IV uvedeného nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. března 2004, Danske Busvognmænd v. Komise, T-157/01, Recueil, EU:T:2004:76, bod 79).

174 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla v napadeném rozhodnutí za to, že italské orgány jí neuložily jednostranně závazky veřejné služby ve smyslu nařízení č. 1191/69 pro období od roku 1987 do roku 2003.

175 První výtka čtvrtého důvodu musí být tedy zamítnuta jako neopodstatněná.

– Ke druhé výtce, která vychází z toho, že Komise měla nesprávně za to, že žalobkyně neprokázala existenci hospodářské nevýhody odůvodňující vyplacení vyrovnání ve smyslu čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1191/69

176 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise měla nesprávně za to, že neprokázala, že existence hospodářských nevýhod byla určena se zřetelem na důsledky závazku pro činnosti podniku jako celek v souladu s čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1191/69, neboť v projednávaném případě bylo riziko nadměrného vyrovnání neutralizováno okolností, že výpočet ztrát utrpěných žalobkyní kvůli převzatým závazkům veřejné služby byl proveden *ex post*.

177 Komise argumenty žalobkyně popírá a navrhuje zamítnutí projednávaného žalobního důvodu.

178 V tomto ohledu je třeba uvést, jak uvedla Komise, že hospodářská nevýhoda a riziko nadměrného vyrovnání jsou dva odlišné prvky. Podle článků 5, 10 a 11 nařízení č. 1191/69 je prokázání hospodářské nevýhody nezbytné pro účely určení částky vyrovnání dlužného dopravnímu podniku z důvodu jednostranného uložení závazků veřejné služby. Naopak riziko nadměrného vyrovnání může plynout z mnoha faktorů, které mohou vést k vyrovnání přesahujícímu vyrovnání dlužné uvedenému podniku na základě nařízení. V projednávaném případě měla Komise rovněž za to, že uvedené opatření nebylo v souladu s čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1191/69, protože žalobkyně neprokázala, že hospodářské nevýhody byly stanoveny se zřetelem na důsledky závazku pro činnosti podniku jako celek, přestože Komise měla za to, že oznámené opatření není v souladu s článkem 10 téhož nařízení, protože neexistovalo skutečné oddělení účtů, které podle ní bylo jediným způsobem, jak předejít riziku nadměrného vyrovnání. Vzhledem k neexistenci konkrétního argumentu žalobkyně směřujícího k prokázání, že naopak takové prokázání proběhlo, musí být tato výtka odmítnuta jako zcela neopodstatněná.

– Ke třetí výtce, která vychází z toho, že Komise stejně jako MIT měla za to, že většinová zpráva nesprávně určila, že použitý kapitál nebyl omezen na částku kapitálu přičitatelného závazkům veřejné služby

179 Žalobkyně vytýká Komisi, že stejně jako MIT měla za to, že většinová zpráva nesprávně určila, že použitý kapitál nebyl omezen na částku kapitálu přičitatelného závazkům veřejné služby.

180 Komise popírá argumenty žalobkyně a navrhuje zamítnutí projednávaného žalobního důvodu.

181 V tomto ohledu je třeba bez dalšího třeba uvést, že výtka žalobkyně je skutkově nepodložená. Žalobkyně totiž Komisi vytýká, že převzala kritiku vzešlou ze strany italských orgánů vůči většinové zprávě, která kapitál investovaný žalobkyní v rámci provozování meziregionálních linek považovala za podléhající závazkům veřejné služby. Žalobkyně v tomto ohledu odkazuje na bod 62 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je přitom třeba konstatovat, že uvedený bod odůvodnění se nachází v části napadeného rozhodnutí, ve které Komise shrnuje vyjádření Itálie. Tvrzení italských orgánů není naproti tomu převzato Komisí v části rozhodnutí, která se týká posouzení podpory.

– Ke čtvrté výtce, která vychází z toho, že Komise měla nesprávně za to, že vzhledem k neexistenci odděleného účetnictví se oznámené opatření nemůže vyhnout riziku nadměrného vyrovnání, a tudíž není v souladu se společnou metodou vyrovnání stanovenou nařízením č. 1191/69

182 Žalobkyně vytýká Komisi, že měla za to, že vzhledem k neexistenci odděleného účetnictví se oznámené opatření nemůže vyhnout riziku nadměrného vyrovnání, a tudíž není v souladu se společnou metodou vyrovnání stanovenou nařízením č. 1191/69. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že před rokem 1992 neměla povinnost vést oddělené účty, protože nedostávala vyrovnání, a že od roku 1992 nemohla být povinna vést oddělené účty, jelikož již nemohla být jednostranně podřízena závazkům veřejné služby. Tvrdí, že za těchto podmínek se na ni nevztahuje rozsudek Antrop a další, bod 136 výše (EU:C:2009:290). Podle žalobkyně by navíc způsob výpočtu navrhovaný ve většinové zprávě umožnil zabránit jakémukoli riziku nadměrného vyrovnání v rozsahu, v němž se zakládá na určení *ex post* nákladů nesených z titulu závazků veřejné služby.

183 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

184 Úvodem je třeba zdůraznit, že žalobkyně zejména tvrdí, že neměla povinnost vést oddělené účetnictví stanovenou v čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1191/69, neboť uvedené nařízení již nestanovilo možnost, aby jí italské orgány uložily závazky veřejné služby. Rovněž tvrdí, že se na ni nevztahuje rozsudek Antrop a další, bod 136 výše (EU:C:2009:290), v rozsahu, v němž Soudní dvůr v uvedeném rozsudku rozhodl o pravidlech, jimiž se řídí společná metoda vyrovnání stanovená nařízením č. 1191/69, ve znění použitelném od 1. července 1992.

185 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 10 nařízení č. 1191/69 v původním znění se výše vyrovnání v případě závazku provozu nebo přepravy rovná rozdílu mezi snížením finančního břemene a snížením příjmů podniku, jenž v posuzovaném období může vyplynout ze zrušení celé nebo příslušné části daného závazku. Z uvedeného ustanovení plyne, že vyrovnání nesmí přesáhnout náklady nesené podnikem na základě povinnosti veřejné služby, kterou přijal.

186 Mimoto čl. 1 odst. 5 nařízení č. 1191/69, ve znění použitelném od 1. července 1992, stanoví následující:

„Pokud dopravní podnik provozuje současně služby plynoucí ze závazků veřejné služby a jiné činnosti, musí být veřejné služby provozovány oddělenými divizemi, splňujícími alespoň tyto podmínky:

a) provozní účty pro každou z těchto činností jsou oddělené a podíl prostředků příslušejících každé z nich se určuje v souladu s platnými účetními pravidly;

[…]“

187 Z posledně uvedeného ustanovení plyne, že v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, všechny dopravní podniky provozující zároveň služby podléhající závazkům veřejné služby, ať v důsledku jednostranného uložení, jako například podniky městské, příměstské nebo regionální dopravy, nebo v důsledku uzavření smlouvy na veřejnou službu, a jiné činnosti, byly od 1. července 1992 povinny vést oddělené účetnictví.

188 Nezávisle na tom, zda italské orgány v projednávaném případě porušily či neporušily články 1 a 14 nařízení č. 1191/69, ve znění použitelném od 1. července 1992, když na konci řízení o ročních koncesích na meziregionální linky formálně neuzavřely smlouvu na veřejnou službu, tedy vnitrostátnímu soudu přísluší, aby posoudil – a případně položil Soudnímu dvoru předběžnou otázku – zda měla žalobkyně povinnost vést oddělené účetnictví.

189 Je nicméně třeba uvést, jak bylo konstatováno v rámci přezkumu první části čtvrtého důvodu, že v rozsahu, v němž žalobkyně od 1. července 1992 neměla nárok domáhat se vyrovnání, je otázka, zda byla, či nebyla povinna vést oddělené účetnictví od uvedeného data, v rámci projednávané věci v praxi irelevantní.

190 Zbývá však určit, zda oznámené opatření bylo v souladu s článkem 10 nařízení č. 1191/69, pokud jde o období od roku 1987 do 30. června 1992.

191 V tomto ohledu je třeba uvést, jak plyne z bodu 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v rozsahu, v němž pro období od roku 1987 do roku 1992 nebylo dostupné žádné analytické účetnictví, určili odborníci sestavující většinovou zprávu náklady na provozování pravidelných služeb meziregionální dopravy na základě procentního podílu příjmů generovaných těmito službami v uvedeném období. Odborníci určili celkovou částku nákladů na základě roční účetní závěrky jednotlivých zahrnutých účetních roků. Pro účely určení provozních nákladů tedy odečetli z celkových nákladů všechny ostatní neprovozní náklady (tj. úroky, finanční zatížení, ztráty na postoupení aktiv, různé ztráty a náklady, přímé daně a konečné zůstatky). Konečně provozní náklady na provozování meziregionální linkové dopravy byly vypočteny na základě procentního podílu příjmů generovaných touto službou.

192 Z toho plyne, že ačkoli metoda výpočtu určená ve většinové zprávě, jak tvrdí žalobkyně, skutečně spočívala na analýze *ex post* účetnictví žalobkyně, určovala náklady převzaté na základě pravidelných služeb meziregionální dopravy podle procentního podílu vykázaného příjmy generovanými stejnými službami na všech příjmech žalobkyně. Taková metoda, jak zdůrazňuje Komise v bodě 129 odůvodnění napadeného rozhodnutí, spočívá na předpokladu, že každá služba, kterou společnost poskytuje, by měla v daném roce nutně vykazovat stejný podíl příjmů a nákladů. Přitom je třeba mít za to, stejně jako Komise, že takový předpoklad je sám o sobě obtížně přijatelný a nemůže zajistit, aby vyrovnání nepřesáhlo náklady skutečně nesené žalobkyní v důsledku závazků veřejné služby, které převzala v období od roku 1987 do 30. června 1992.

193 Čtvrtá výtka žalobkyně tudíž musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

194 Čtvrtý žalobní důvod tedy musí být zamítnut v plném rozsahu jako neopodstatněný.

K pátému důvodu, který vychází z toho, že Komise tím, že v napadeném rozhodnutí zohlednila zprávy kolegia odborníků, o kterých Consiglio di Stato dosud nerozhodl, zasáhla soudní činnosti vnitrostátního soudu

195 Žalobkyně vytýká Komisi, že protiprávně zasáhla do vnitrostátního soudního řízení, když v rámci napadeného rozhodnutí zohlednila většinovou zprávu a menšinovou zprávu vypracovanou odborníky jmenovanými Consiglio di Stato v rámci vykonávacího řízení před Consiglio di Stato, bod 33 výše. Podle žalobkyně totiž jsou uvedené zprávy dokumenty, které byly vypracovány na žádost Consiglio di Stato odborníky, kteří pomáhali soudu, a jejichž posouzení spadá výhradně do pravomoci uvedeného soudu. Tím, že zohlednila zprávy kolegia odborníků, které jí protiprávně předalo MIT, před tím, než o nich rozhodl Consiglio di Stato, Komise připravila Consiglio di Stato o jeho rozhodovací pravomoc.

196 Komise tvrdí, že projednávaný žalobní důvod je nepřípustný, neboť byl poprvé vznesen v replice. Mimoto zpochybňuje opodstatněnost argumentů žalobkyně a navrhuje tento důvod zamítnout.

197 V tomto ohledu je třeba konstatovat, jak uvedla Komise, že projednávaný žalobní důvod byl vznesen poprvé v replice, aniž žalobkyně toto zpoždění odůvodnila tím, že nastaly nové právní či skutkové okolnosti. Mimoto projednávaný důvod nepředstavuje ani rozšíření důvodu přímo či nepřímo uvedeného v žalobě. Z toho plyne, že v souladu s judikaturou týkající se čl. 48 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí být tento žalobní důvod odmítnut jako nepřípustný (viz rozsudek ze dne 15. března 2006, Itálie v. Komise, T-226/04, EU:T:2006:85, bod 64 a citovaná judikatura).

198 Je ostatně třeba zdůraznit, že žalobkyně dosud neprokázala, v čem jednání, které vytýká Komisi, představuje porušení unijního práva, které by mohlo ovlivnit legalitu napadeného rozhodnutí, takže tento žalobní důvod nesplňuje požadavky čl. 44 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 a z toho titulu musí být rovněž považován za nepřípustný.

199 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba žalobu v plném rozsahu zamítnout.

K nákladům řízení

200 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost Simet SpA ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

Gratsias Kancheva Wetter

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 3. března 2016.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 2

Právní a správní předpisy upravující činnost žalobkyně 2

Unijní právo 2

Vnitrostátní právo 6

Žaloby, které žalobkyně podala k vnitrostátním soudům 8

Správní řízení 9

Napadené rozhodnutí 9

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení 11

Právní otázky 12

K přípustnosti 12

K věci samé 13

K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a nařízení č. 1191/69 . 13

– K první části prvního žalobního důvodu, která vychází ze skutkového omylu 13

– Ke druhé části prvního žalobního důvodu, který vychází ze zjevně nesprávného posouzení nebo z nedostačujícího vyšetření věci, pokud jde o soulad použitelných vnitrostátních právních předpisů s unijním právem 16

Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení zásad upravujících náhradu škody utrpěné jednotlivci v důsledku porušení unijního práva členským státem 18

Ke třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění 19

– K první výtce, která vychází z toho, že Komise nevysvětlila, proč měla za to, že účetní údaje žalobkyně nebyly důvěryhodné 20

– Ke druhé výtce, která vychází z toho, že Komise v napadeném rozhodnutí nevysvětlila, proč podle ní míra návratnosti převyšující swapovou sazbu zvýšenou o 100 bazických bodů není obecně považována za vhodnou referenční hodnotu pro výpočet přiměřeného zisku 21

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU tím, že se Komise dopustila několika zjevně nesprávných posouzení při uplatnění nařízení č. 1191/69 22

– K první výtce, která vychází z toho, že Komise měla nesprávně za to, že žalobkyně nepodléhala závazkům veřejné služby ve smyslu nařízení č. 1191/69 22

– Ke druhé výtce, která vychází z toho, že Komise měla nesprávně za to, že žalobkyně neprokázala existenci hospodářské nevýhody odůvodňující vyplacení vyrovnání ve smyslu čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1191/69 25

– Ke třetí výtce, která vychází z toho, že Komise stejně jako MIT měla za to, že většinová zpráva nesprávně určila, že použitý kapitál nebyl omezen na částku kapitálu přičitatelného závazkům veřejné služby 25

– Ke čtvrté výtce, která vychází z toho, že Komise měla nesprávně za to, že vzhledem k neexistenci odděleného účetnictví se oznámené opatření nemůže vyhnout riziku nadměrného vyrovnání, a tudíž není v souladu se společnou metodou vyrovnání stanovenou nařízením č. 1191/69 26

K pátému důvodu, který vychází z toho, že Komise tím, že v napadeném rozhodnutí zohlednila zprávy kolegia odborníků, o kterých Consiglio di Stato dosud nerozhodl, zasáhla soudní činnosti vnitrostátního soudu 27

K nákladům řízení 28